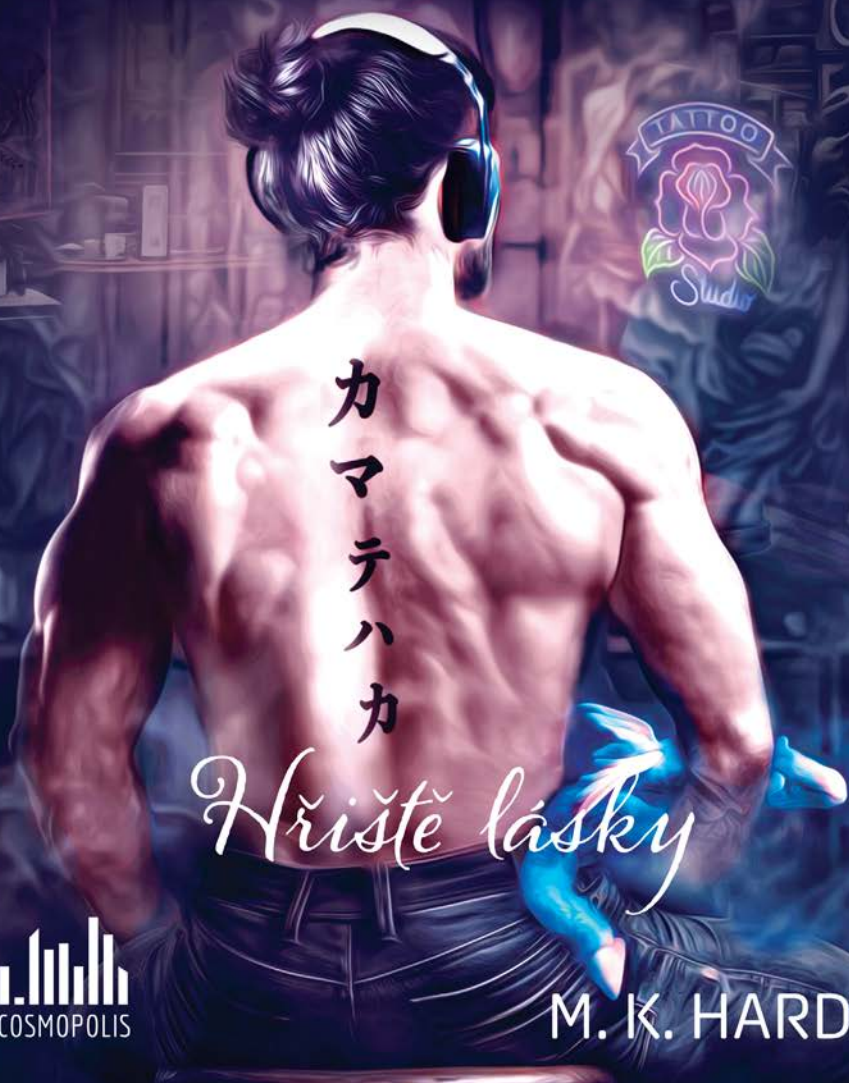

TETOVÁNÍ

za trest

カ
マ
テ
ハ
カ

Hřiště lásky

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

A stylized, grey dragon logo with its head facing right, positioned to the left of the word 'TETOVÁNÍ'. The dragon's body is coiled, and its wings are spread.

TETOVÁNÍ

za trest

Tetování za trest

Text © M. K. Hardy, 2023

Cover © Zuzi Maat, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Julie Gonzálezová

Grafický návrh obálky a sazba Zuzi Maat

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023 jako svou 8593. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

Grada Publishing, a. s.,

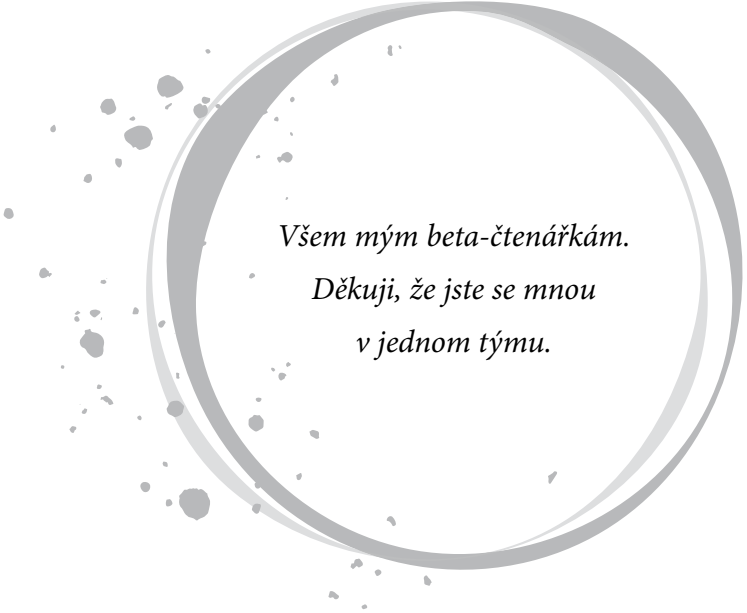
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-4973-0 (ePub)

ISBN 978-80-247-4972-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-5101-1 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována a šířena v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu majitele.

Všem mým beta-čtenářkám.

Děkuji, že jste se mnou

v jednom týmu.

Prolog

Za léta působení v týmu All Blacks jsem se naučil pár fajn věcí. Jedna z nich byla komunikace s médii. Sociální sítě samozřejmě mám, ale spravuje mi je, stejně jako pár ostatním chlapům z týmu, náš marketeák. Dobře si vždy promyslí, co vloží, což mi vyhovuje. Já mám na instagramu svůj soukromý účet bez fotek a jmen. Jen ze zvědavosti a prostě pro soukromou potřebu, stejně na něj v podstatě nechodím.

Další praktická věc, co se médií týče? Nevěřit jim! Všechno je přitažené za vlasy, zveličují maličkosti a dělají z nich národní pohromu. Pokud jde o časopisy, odebírám jen dva, a ani jeden z nich se netýká drbů nebo zpráv. Ty totiž taky nejsou vždy kvalitně podložené.

Pak je tu komunikace s novináři. Žádná sranda, co si budeme povídat. Musím filtrovat slovník, věty si promýšlet dřív, než

něco vypustím z huby, protože nedejbože aby se nějaká z mých odpovědí dala pochopit více způsoby. Zaručeně by vybrali ten horší a začali se v něm štourat. Když se zeptají na něco, co nevím, nebo si nejsem jistý, zda smím vůbec odpovědět – ano, mlčenlivost je důležitou rolí nás všech –, naučil jsem se bezvadnou větu: *Tohle bude otázka spíš na našeho manažera.* Vždy to doplním umělým úsměvem jeho směrem a nechám ho v tom vymáchat.

Taky jsem se naučil nebrat si všechny ty dotěrný a občas nevhodný otázky osobně. Nestresovat se tím, co si myslí, a nerozčilovat se. Jenže to teď nešlo. Nedalo se ignorovat ženu s malým diktafonem, který svírala v ruce. Hnědé vlasy v úhledném drdolu, žádný výstřih, na nose posazené brýle a vážnou tvář. Jak dokáže někdo, kdo vypadá jako rozumný a slušný člověk, vypustit z huby takovou sračku? Normálně taková spojení nepoužívám, ale tahle mi nadzvedla mandle.

Seděl jsem tam, ruku zaťal v pěst a jen zíral. Na malý okamžik mě totiž naprosto vyvedla z míry. Chtěl jsem na ni začít křičet, cítil jsem, jak mi buší srdce a tepe v hlavě. Nejspíš mi na krku vyskočila nějaká ta žilka a můžu jen doufat, že jsem nezrudnul.

„Mohla byste, prosím, zopakovat otázku?“ požádal jsem ji co nejklidnějším tónem. Doufal jsem, že si uvědomí, jakou

šanci jí tu dávám. Vybruslit z nepříjemný debaty a zeptat se na něco jinýho místo toho, abych ukončil celou tuhle podělanou tiskovku a poslal ji osobně do prdele.

Bohužel je asi úplně pitomá, protože to do slova a do písmene zopakovala: „Co říká vaše rodina a známí na to, že se stále vidáte s Jackem Paratou, nyní známým jako *zrádce národa*?“

Nevím, jestli si ze mě dělá legraci, ale pořád nemůžu uvěřit, že to myslí vážně. Všichni na mě zírali a čekali na reakci. Myslím, že z tváře manažera se nic vyčíst nedalo, ale z mé ano.

„Myslím, že se této otázky ujmu...“ pustil se do řeči náš manažer, ale to jsem nemohl připustit. Ten kretén totiž mluví tak obecně a okecává, že by to vyznělo jinak, než bych chtěl.

„Rád tady slečně odpovím,“ můj hlas se rozezněl v mikrofonu, jako kdyby se kněz chystal na své kázání. Trochu zděšený manažer se po mně ohlédl, ale netroufl si nic říct, protože teď už všichni čekali na mě.

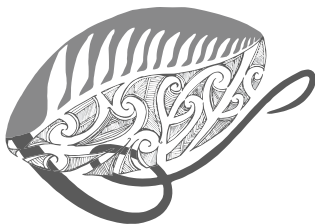
„Jak bych začal...“ uvažoval jsem už nahlas, protože bych byl rád, aby to slyšeli všichni. „Je to dlouho, co se jméno jednoho z mých nejdražších přátel vláčelo bahnem, měsíce očerňování, dotírání a odpornejch pomluv. Média z něj udělala něco, čím není a nikdy nebyl.“ Začínal jsem zvyšovat hlas a dáma se přestala tvářit jako ta nejzajímavější slepice v kurníku. „A už je to nějaká doba, co drtivá většina lidí pochopila, jaký nechutný

sračky si média vycucala z prstu, takže mi, prosím, řekněte, co jste nepochopila na všech prohlášeních mých, mých přátel a celého týmu, že se ptáte na takovou kravinu? Zním Jacka už kupu let a stejně tak má rodina, takže co říkají? Nejspíš něco jako: *Kdy se staví na večěři?* Abych se vyjádřil ještě jasněji, nechápu, že existuje někdo, kdo má pořád potřebu štourat se ve věcech, který nejsou pravdivý, a navíc jsou dávno zapomenutý. Nejspíš byste si měla najít nějaký koníček, abyste si to taky uvědomila.“ Nejspíš jsem byl hnusnej a dost možná budu mít problém, ale takhle to dál nejde.

„Řekl jsem to tehdy a říkám to i teď – Stojím za svým kapi-
tánem.“

Henry

„To snad nemyslíš vážně! Proč jsi to prostě nemohl přehodit na mě! Mám na tenhle typ otázek připravený odpovědi od doby, co se ta vlna spustila! Zvládnul bych to!“ řval na mě manažer a já ho velmi úspěšně ignoreoval. Sotva jsem odpověděl té ženské na otázku, oznámil jsem, že tímto pro mě tisková konference končí, a jestli se mě ještě někdy někdo zeptá na takovou hovadinu, už se žádné nebudu účastnit.

Poprask se zvedl dost rychle, vlastně hned nato, co jsem se postavil, odsunul židli a vyrazil pryč. Lidé na mě pokřikovali a letmo jsem pochytil, že ta žena si asi taky něco vyslechla.

„Já to taky zvládnul.“ Pokrčil jsem rameny a stáhl ze sebe košili, která byla až moc napnutá. Navlékl jsem se do trička, a ještě si přezul boty. Čekal jsem, že si mě manažer najde, a bylo mi to úplně fuk. Spíš by mě zajímalo, kde mám kouče,

protože jen jeho názor mi připadal důležitý. Možná jsem ho tím oznámením tak nasral, že mě nechce vidět. Co už, do Jacka se prostě nikdo nebude navážet, alespoň ne přede mnou.

„Urazil jsi ji a plácal další nesmysly! Ty nerozhoduješ o tom, kdo půjde na jakou tiskovku, Henry, uvědom si to! Já to rozhodnu a dobře si rozmyslím, jestli se ještě někdy na nějakou podíváš.“

Obrátil jsem se na něj s klidným výrazem, což ho pobouřilo ještě víc. Jestli si myslí, že stojím o veřejnost a tyhle šaškárný, asi si mě s někým spletl. „To by byla tragédie,“ odvětil jsem ironicky.

„Měl by sis uvědomit, že tyhle věci jsou kurva...“ Nedořekl svou myšlenku, protože do šatny, převlékárny nebo jak se tomuhle pokojíku na přípravu říká, přišel trenér. Oba dva jsme se na něj otočili a zjevně čekali, co řekne.

„No...“ Zavřel za sebou dveře a rukama rozhodil do stran. „Je to kráva.“

Ani jsem se nesnažil skrýt úsměv.

„Ty s ním souhlasíš?“

„Samozřejmě a ty zařídíš, aby se její jméno už na žádné z našich tiskovek neobjevilo.“

Uf, jak já byl teďka spokojenej.

„To snad nemyslíš vážně?“

Asi našeho kouče nezná dost dobře, když se tak blbě ptá.

„Naprosto vážně. Svůj postoj k těm sračkám vyjadřujeme dost jasně už několik měsíců. Je nepředstavitelný, že to zkoušej na každého hráče zvlášť. My jsme kurva celek a jako celek jsme promluvili.“ Sakra, to byla hezká řeč, snad lepší než před chvilkou ta moje.

„Ale...“

„Žádný ale! Narušují tím každou naši tiskovku, která má být o sportu, zápasu, vizích a rugby! Do prdele, maj se zajímat o rugby a naše výsledky, ne o podělaný drby!“

Na to už neřekl manažer vůbec nic. Jen sklopil hlavu a odešel pryč.

„Hezký,“ pochválil jsem trenéra, který se na mě prudce otočil, hned jak se za manažerem zavřely dveře.

„Taky si myslím a víš, proč je to hezký? Protože jsem si to nechal sem do šatny.“

Dost jsem znejistěl. „Takže se mnou nesouhlasíš?“

„Souhlasím, jasně že jo, ale na rozdíl od tebe umím potlačit svoje emoce, vyjádřit se a až pak v soukromí bouchnout.“

Asi bych ho hodně nasral, kdybych mu ukázal jeho vlastní video z nějakého zápasu, co? „Měl jsem nechat mluvit toho kreténa?“

„To netvrdím, ale měl jsi zopakovat, že ty i tvá rodina stojíte za svým kapitánem, a pak klidně odejít. Nemusel jsi jí dát

přednášku a naznačit před kupou novinářů, co si myslíš o ní a o práci jich všech.“

No dobře, uznávám, asi má trochu pravdu.

„Pamatuj si to pro příště.“

„Jasně, kouči,“ kývl jsem a pak konečně vyrazil pryč. Nikdy jsem neměl tiskovky rád, všichni to vědí, byl jsem jen na těch nejnnutnějších. Nejlepší na tohle byli Alek s Jackem a Carlem, jenže Jack už nehraje, Alek musel s Lily k doktorovi a Carl chytil nějakou sračku, takže leží doma v horečkách. Říkal jsem jim, že nikam nejdu, ale trvali na tom. Vzhledem k tomu, že jsem byl označen za nejužitečnějšího hráče Aucklandu, řada vyšla na mě. Ještě než jsem nasedl do auta, zavibroval mi mobil v kapse. Vytáhl jsem ho a podíval se, kdo mě shání.

Jack: Přilepil sis na záda terč.

Jack: Díky, Baby. S úsměvem jsem si četl Jackovu zprávu a zasmál se nad tím, jak mě zase označil. Už jsem si na přezdívku Baby celkem zvykl.

Henry: Proč na to vůbec čumíš? Už je to hodně dlouho, co se Jack rozhodl, že skoncoval s médii a vším okolo. Žádné zprávy, noviny ani sociální sítě, všechno odboural a zablokoval, aby mu z toho nepřeskočilo.

Jack: Díváme se na Vraždy v Brokenwoodu a překlikával jsem při reklamě. Aaaa, tenhle krimi seriál taky znám.

Henry: A já myslel, že chceš municí, aby ses mi mohl vysmívat. Zabouchl jsem dveře od auta a nastartoval.

Jack: Tý mám dost na několik let dopředu.

Henry: Na mě? Jsem svatej! Doplnil jsem svou zprávu o smajlíka se svatozáří.

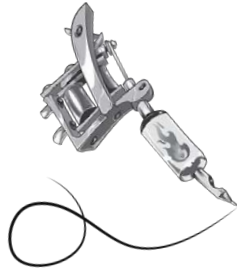
Jack: Ani hovno, kamaráde.

Henry: Abych nevytáhnul něco já na tebe.

Jack: Končím, Satan mi zdrhá. Rozesmál jsem se na celé auto a odložil mobil do kastlíku. Jack se strategicky vyhnul rozhovoru o špíně, kterou na sebe máme, ale když použil svou malou dcerku jako výmluvu, nikdy jsem si nebyl jistej, jestli je to vtip, nebo ne. Malou Nathalií jsem párkrát viděl a označení Satan, který jí mimochodem dali vlastní rodiče, docela dobře sedí. Je to malej ďábel, chvíli neposedí.

Yumiko

Za poslední roky jsem zjistila, že není úklid záchodů jako úklid záchodů. Ve své staré práci, v salonu s názvem Barva pro tělo, jsem měla strach, abych něco nechytla nebo abych se občas nepozvracela. Záchody byly odporné i po mém snažení a k mému zděšení jsem párkrát musela vyhodit i jehlu, co ležela na zemi. Vždy jsem měla rukavice a jehlu jsem nikdy do ruky nevzala. Možná jsem paranoidní, ale představa, že se dotknu takového hnusu, co může být klidně nakažený nějakou nemocí, nepřipadala v úvahu. Vždy jsem k úklidu těchto odporností přistupovala s nejvyšší opatrností.

A místo, kde pracuji teď? I se smetákem v ruce si připadám jako královna. Záchody se tu blyští jak v nějakém nóbl hotelu, nepotkám tu jediného zhuleného klienta, protože můj šéf, Drew Hoggins, má své stálé klienty a nové si důkladně vybírá.

Společnou máme lásku k čistotě a vhodné vůni, kterou necháváme každý den linout se tetovacím salonem kousek od hlavní třídy Aucklandu.

Ačkoliv je to skutečně nádherné místo, pořád nechápu, proč z každého tetovacího salonu vyzařuje tak temná atmosféra. Svět plný barev, a všude zataženo nebo tmavě vymalováno. Alespoň že zde je to elegantní černý mramor na podlaze, který působí čistě a honosně.

„Nemáte zač, mějte se hezky a za týden na viděnou,“ rozloučil se Drew se svou pravidelnou klientkou. Momentálně jí tetuje nějakého hada a sezení má před sebou hned několik.

„Na shledanou.“ Mávla jsem na ni z recepcy a počkala, než zavře dveře. Pak jsem nahlédla do diáře a obrátila se na svého šéfa. „Na dnešek už nic nemáš, mám začít uklízet?“ K mému údivu byl ochotný mě zaměstnat jako svou recepční i uklízečku, takže jsem měla dvě zaměstnání v jednom, a ještě daleko lepší plat. Mohla jsem si tu ve volných chvílích dělat, co chci, což léta zahrnovalo studium výtvarné umělecké školy, a ještě jsem za to byla placená, co víc si přát.

„Já jsem si tu nechal naschvál volno, protože očekávám chlapy.“

Cože? Jaké chlapy?

„Dobře, počkám, až odejdou, pak uklidím.“ Sice nevím, co má tohle znamenat, ale nic mi do toho není, já si udělám svou

práci a pak půjdu hezky domů. Chvilí jsem se dívala na Drewa a čekala, co mi poví, protože jeho výraz byl dost zvláštní. Trochu se křenil a určitě usilovně přemýšlel, jenže nad čím?

„Víš, tohle jsou dost zvláštní klienti...“

Aha, chápu, nemám tu být. „Chápu, mám přijít zítra hned ráno, abych uklidila?“

„Víš co, Yumi? Ne. Zůstaň tu.“ Tvářil se, jako kdyby mi právě svěřoval kdovíjaké tajemství, i když jsem o něj nestála.

„Mně to opravdu nevádí, nemusím tu být.“ Už jsem zavírala blok a rovnala tužky zpět do stojanu, když mě Drew zarazil.

„Ne, oni sem chodí často, stejně by ses s nimi dřív nebo pozdějc potkala. Naschvál jsem si je bral večer sám kvůli diskrétnosti, ale naprosto ti důvěřuju a věřím, že nebudeš dělat scény.“ Scény? Prosím? „Drewe, dělej si, co chceš, ale jestli jedeš v něčem nelegálním, nechci u toho být. Radši půjdu rovnou, protože do žádnýho maléru fakt nechci zabřednout.“ Hodila jsem si přes sebe mikinu a chtěla vyrazit pryč, jenže mě chytil za paži.

„Nelegálního? Co?“ začal se chechtat na celé kolo, a když se uklidnil, konečně mluvil jasně. Nevím, proč to neudělal dřív. „Mými klienty jsou rugbisté našeho národáku a ještě pár dalších. To, že je tetuju, není tajemství, ale přejí si, aby nikdo nevěděl, kdy k tomu dojde. Věř tomu nebo ne, ale mít za prdelí novináře,

když do sebe necháváš píchat jehlou, není to nejpříjemnější. Navíc když si nechávaj dělat kérku na zadku.“

Trochu jsem se uvolnila a odložila kabelku zpět na pult recepce. „Lekla jsem se, že je to nějaká šílenost. Proč to neřekneš hned?“

Chvíli se na mě podmračeně díval, než dodal: „Myslel jsem si, že budeš trochu vyšilovat.“

„Proč?“ Kvůli pár chlapům v jedné místnosti?

„No přece...“ Nestihl doříct větu, protože se dovnitř nahrnula banda ohromných monster v kapucích přes hlavu. V jednu chvíli jsem si myslela, že nás jdou přepadnout, takže jsem o krok ustoupila a narazila do hrudi Drewa, který se ani nehnul, pouze mi na znamení klidu položil ruce na ramena. Někdo z nich měl kolem nosu zamotaný šátek a další kapuci tak v čele, že mu nebylo vidět do tváře. Pak tu byl taky chlap s kšiltovkou a všichni se svou postavou mohli vystupovat ve filmu jako *Oni*. Bájně bytosti z mého rodného Japonska, které se podobají obrům. Jen rohy těmhle mužům chybí.

„Čaaaau.“

„Viděl jsi ten zápas?“

„Drew, zamykám.“ Všichni se dovnitř nahrnuli jako velká voda, zamkli za sebou dveře a pak si postupně začali sundávat kapuce, čepice a šátky. Drew se za mými zády zasmál a hned mě obešel, aby je přivítal.

